

Motion till riksdagen

1988/89:So252

av Olof Johansson m.fl. (c)

Handikappolitiken

Mot.
1988/89
So252-254

Alla människors lika värde och rättigheter är grunden för centerpartiets politik. Det innebär att alla människor skall ha lika rätt till information och kunskap, till insyn och inflytande, till service och stöd, till arbete och boende.

För de flesta svenskar är det självklart att ha tillgång till allt detta. Vi finner det naturligt att kunna nyttja bostäder, fritidsanläggningar, skilda kommersiella anläggningar osv. Det är naturligt för oss att kunna använda kollektiva transportmedel. Vi ser det som självklart att få kunskap och information via massmedia. Vi kräver möjligheter att välja utbildning och yrke.

För gruppen handikappade i vårt samhälle är detta inte lika självklart. Stora klyftor råder mellan handikappade och andra i samhället. Nya handikapp gör sig alltmer gällande genom bl.a. förändringar i miljön. Inför en sådan utveckling har alla ett personligt ansvar.

För centerpartiet är det självklart att slå fast: alla människor måste garanteras en social och ekonomisk grundtrygghet. Det innebär att alla människor skall kunna leva i en social gemenskap under ekonomiskt acceptabla förhållanden.

De insatser som fordras för att på sikt möjliggöra ett samhälle tillgängligt för alla måste bedömas i ett nationalekonomiskt sammanhang. Så sker inte i dag. Först då kommer handikappade människor att rätt värderas i samhället.

Handikappades situation

Handikappade människor har en lägre levnadsnivå än andra grupper i samhället. Välfärden fördelas inte rättvist i vårt land.

Handikappade har en lägre bostadsstandard, begränsade möjligheter till utbildning, svårare att få arbete och sysselsättning samt sämre möjligheter till en varierad och rik fritidsverksamhet. Fortfarande finns olika hinder som försvårar för handikappade att få del av samhällets service.

Särskilt allvarligt är skillnader i boendestandard mellan handikappade och andra samt den låga sysselsättningsgrad som olika handikappgrupper har. Dessa – och andra skillnader – kan inte undanröjas så länge handikappfrågor ses som en avgränsad del av samhällsarbetet. Först när samhällsplaneringen utgår från att alla självklart skall ha tillgång till välfärdsutbudet kommer skillnaderna mellan handikappade och andra att minska.

Handikapputredningen

Mot. 1988/89
So252

Regeringen har nyligen tillsatt en parlamentarisk utredning på handikappområdet. Det är värdefullt att en allsidig belysning av handikappolitiken därigenom kan komma till stånd. Enligt vår mening är det viktigt att utredningens arbete kan bedrivas på ett allsidigt och förutsättningslöst sätt. Därvidlag är det viktigt att de generella s.k. U-direktiven för statliga utredningar i detta fall inte uppfattas som en restriktion, vilken överordnas centrala handikappolitiska mål. Ofta innebär en offensiv satsning på handikappområdet ökade möjligheter i arbetslivet för den handikappade och minskade kostnader för t.ex. färdtjänst och hemtjänst. Riksdagen bör ge regeringen till känna vad som anförts beträffande inriktningen av handikapputredningens arbete.

Samhällsplanering

Vårt samhälle präglas av koncentration av olika funktioner, vilket lätt leder till isolering. Den storskaliga samhällsplaneringen medverkar till en uppdelning av livets olika funktioner. Befolkningsomflyttningarna under 60-talet innebar att bostadsbyggandet forcerades. Krav på en god boendemiljö fick stå tillbaka inför kraven på nya bostäder. Boende och arbete separerades. Arbetsplatserna koncentrerades till vissa områden och följderna blev långa arbetsresor och krav på en omfattande utveckling av olika kollektiva transportmedel.

Samhällsservicen centraliserades på liknande sätt. Kommunsammanläggningarna medförde en koncentration av samhällsservice till centralorter eller andra större tätorter. Skolor, äldreomsorg och institutionsvård separerades från boendet. Sambandet mellan boende, arbete och service bröts, isoleringen ökade.

En sådan utveckling drabbar särskilt de människor som av olika skäl är beroende av att leva och vistas i omedelbar närhet till sin bostad. Det gäller äldre, handikappade och barn. Tyvärr sker samhällsplaneringen fortfarande enligt samma mönster.

Storkommunerna ledde till en försämring av enskilda människors möjligheter att få information och därmed kunna påverka samhällsservicens utformning. Samtidigt resulterade kommunsammanläggningen i att de kommunala förtroendemännens och tjänstemännens kunskaper om enskilda människors levnadsförhållanden försämrades.

Utvecklingen styrs därför mer utifrån generella uppfattningar om behov och önskemål än utifrån lokala förhållanden och förutsättningar. Införande av kommundelsnämnder är ett erkännande av att denna planeringsmodell misslyckats. Rätt använd kan försöket leda till en samhällsorganisation som tar tillvara människors kunskaper, erfarenheter och initiativförmåga.

En planering av samhället så att olika hinder kan undanröjas fordrar kunskap om olika gruppers behov. Här är särskilt erfarenheter och insikter i handikappade människors situation nödvändig för alla som deltar i samhällsplanering. Det bör klart slås fast att handikapporganisationerna *skall* vara remissinstans i alla frågor som kan påverka deras situation.

Alla människor vill kunna påverka val av bostadsort och boendemiljö. För de flesta är detta också möjligt. Människor utan handikapp finner det fullständigt självklart att själva kunna påverka boendemiljön.

Målet för handikappolitiken är integrering i samhällslivet. Det ställer krav på miljön i vidaste mening samt hänsynstagande från medmänniskorna. Målet skall vara att bereda möjlighet att bo i en egen bostad. Bostaden skall kunna anpassas till de särskilda behov som den boende har. Den service i form av omsorg och tillsyn som behövs, skall tillhandahållas genom kommunens eller landstingens försorg. Möjligheterna att påverka boendemiljö, servicegrad och när, och av vem, kommunens service skall ges, är i dag begränsade för många som har detta hjälpbehov. Det är viktigt att varsamt och i samråd med serviceanvändaren besluta om vilka åtgärder som skall göras. Den enskildes integritet måste respekteras.

Många handikappade saknar möjligheter att välja boendeform. Många har fått tillgång till en anpassad bostad och viss service. Utbyggnaden av servicen har dock inte alltid kunnat ske så att den motsvarat den handikappades rimliga krav. Alla har inte möjligheter till dagliga och vardagsnära kontakter utanför bostaden. Ensamhet och isolering kan då bli fallet.

Samhällets service till handikappade utgår inte alltid från den enskildes krav på insatserna. Hänsyn tas ofta inte till faktorer som andra människor i samhället betraktar som självklara. Senast under hösten 1988 fick riksdagen genom särskilt beslut korrigera ett regeringsförslag, vilket skulle försämrat möjligheterna till handikappanpassning av lägenheter.

Allergikernas tilltagande problem uppmärksammas bl.a. i en särskild utredning. Vi har krävt ökade insatser för sanering av s.k. mögelhus i en annan motion.

Utbildning

Handikappade människor har särskilt stora behov av en kvalitativt och kvantitativt god utbildning, anpassad till deras behov. De kan annars drabbas av dubbla handikapp. Utbildningen bör leda till en yrkesutbildning som en grund för ett rikt vuxenliv. Särskilda insatser för handikappade att få information och erfarenheter om samhällsarbete och samhällsorganisation är nödvändiga. Här är utveckling av olika tekniska hjälpmedel en förutsättning för att kunna få möjligheter att ta del av och påverka samhället.

Olika stödinsatser inom grund- och gymnasieskolan förbättrar möjligheterna till en god utbildning för alla. Insatserna måste differentieras utifrån de skilda behov som olika handikappade har. Det är viktigt att SÖ fyller sin roll som tillsynsmyndighet i detta sammanhang.

Handikappade elever skall så långt möjligt integreras i skolan. Undantag måste finnas för vissa grupper, exempelvis hörselskadades och gravt rörelsehindrades behov av bra gymnasieutbildning. Staten måste här ha ett övergripande ansvar. Integration innebär att dessa elever skall behandlas lika som andra. Skolan har ett ansvar för att alla elever får möjligheter att delta i de olika aktiviteter som ordnas. Det gäller både tillfälliga inslag som friluftsdagar och studiebesök, och mer kontinuerlig verksamhet som skolid-

rott och datakunskap. Det är självklart att handikappade elever har lika stora behov som andra att delta i skolans kontakter med arbetslivet via exempelvis PRAO-verksamheten. Inte minst viktigt är det att skolan kan tillhandahålla anpassade läromedel.

För handikappade är möjligheterna till fortsatt utbildning, vidareutbildning, särskilt viktig. Arbetslivet förnyas och förändras i allt snabbare takt, vilket ställer ökade krav på arbetstagarnas flexibilitet. Det gäller särskilt grupper som av olika skäl har större svårigheter än andra att ta del i den vidare- och fortbildning som i dag anordnas.

Stödet till studieförbunden skall underlätta för förbunden att integrera handikappade i cirkelverksamhet. Det kan ske genom en utveckling av det särskilda stödet för handikappverksamhet, så att eventuella merkostnader för att öka tillgängligheten i verksamheten finansieras av budgetmedel. Studiecirkelformen är ett bra sätt att skapa gemenskap med andra.

För ett fåtal svårt handikappade elever kommer det även i fortsättningen att vara nödvändigt med undervisning i specialsolor. Undervisningen måste organiseras i anslutning till vanliga skolor, så att de handikappade eleverna kan delta i delar av den ordinarie verksamheten.

F.n. finns exempelvis specialsolor för döva på fem platser. Tyvärr har kvalitetsaspekterna i denna utbildning inte nog beaktats, vilket innebär att de döva genom bristande utbildning, utöver sitt fysiska handikapp, också förses med ett utbildningshandikapp. En åtgärd som skulle öka tillgången på kompetenta teckenlärare är att ge redan verksamma döva teckenlärare behörighet även om de formellt inte är behöriga.

Handikappades tillgång till arbetslivet

Rätten till arbete skall gälla alla vuxna människor i samhället. Det är också målet för arbetsmarknadspolitiken. Verkligheten visar att allt fler människor slås ut från arbetsmarknaden. Många har även svårigheter att erhålla arbete.

Kraven på de arbetssökande har stigit. Det avspeglas i arbetslöshetsstatistiken gällande handikappgruppen. Trots stödåtgärder för att underlätta inträdet på arbetsmarknaden och trots den arbetsmarknadsrättsliga lagstiftningen är vissa handikappgrupper missgynnade. De behandlas inte jämlikt i arbetslivet. Centern utvecklar ytterligare sin syn om handikappades rätt till arbete i en särskild motion där bl.a. samhällsinsatser behandlas.

Arbetsmarknaden måste bli öppen i ordets egentliga bemärkelse. Det ställer ökade krav på insatser bl.a. från skolans sida. Skolan bör ha skyldighet att tillsammans med de arbetsvårdande myndigheterna underlätta övergången från skola till arbete.

Alla unga handikappade och nyhandikappade skall ha alternativ försörjning till förtidspension så länge de deltar i rehabilitering. Ersättningen måste utformas så att den ekonomiskt inte missgynnar enskilda handikappade i förhållande till de som har pension. Regeringen har uppenbarligen planer att presentera ett förslag som kommer att försvåra en aktiv rehabilitering. Införande av ett rehabiliteringsstöd som är lägre än förtidspension är en orättvis och olycklig lösning. Dessutom bör ersättningen ha karaktären av lön i stället för stöd. Centerpartiet hävdar att ersättningen inte får understiga

pension samt att den bör benämnas rehabiliteringslön. Regeln bör vara att förtidspension inte får beviljas förrän försök till rehabilitering har genomförts och utvärderats.

Mot. 1988/89
So252

Förtidspensionering skall ej utgöra ett hinder för inträde i arbetslivet.

Alla ungdomar behöver få erfarenheter av det praktiska yrkeslivet som en del av sin utbildning/introduktion på arbetsmarknaden. För ungdomar med funktionsnedsättningar är detta angeläget. Det är inte acceptabelt att som nu varje år 2 000 människor mellan 20 och 30 år förtidspensioneras. Ungdomarna måste få möjligheter att pröva vilka arbetsområden som kan vara möjliga att förena med handikappet. Anpassad utbildning och anpassning av arbetsplatsen är avgörande för möjligheterna till sysselsättning. Det är en handikappads arbetsförmåga och inte handikappet som sådant som skall vara utgångspunkten. En förändring i synsätt, både hos arbetsgivare och arbetsskamarater, behövs.

Lönebidragens nuvarande avtrappningskonstruktion måste förändras så att arbetstillfällena i större utsträckning kan tillskapas i näringslivet. Samtidigt som sysselsättning med lönebidrag ges en mera långsiktig karaktär är det angeläget att pröva en viss ökad flexibilitet och individuell anpassning i bidragsnivån. Centerpartiet motsätter sig vidare att taket för lönebidragsanställningar i ideella organisationer sänks. Eftersom alternativet för den handikappade ofta är samhällsekonomiskt mera kostsamt finns också av detta skäl orsak att slopa taket.

Samhalls verksamhet är viktigt för att handikappade skall få ett bra arbete. Arbetet ger social gemenskap, vilket är betydelsefullt för den personliga utvecklingen. Det är därför viktigt att Samhalls rehabiliteringsambitioner kan drivas med full kraft, bl.a. genom bättre möjligheter till en långsiktig planering av verksamheten. Det är också viktigt att öka genomströmningen genom Samhall, bl.a. för att därigenom skapa ökade möjligheter till nyanställning och minskad kö till arbete. Detta kan ske bl.a. genom att ökad uppmärksamhet riktas mot förutsättningarna på den arbetsmarknad som kan erbjudas utanför Samhalls verksamhet.

Kommunikationer

Goda möjligheter att kunna förflytta sig från en plats till en annan krävs för att människor skall kunna fungera i samhället. Många handikappade är direkt beroende av särskilda insatser för att klara arbetsresor och övriga resor. Färdtjänst och bilstöd är nödvändiga som komplement till de allmänna färdmedlen.

Den nuvarande begränsningen för bilstöd är enligt centerns uppfattning inte rimlig. En egen bil innebär för många handikappade ökad frihet och ett oberoende som färdtjänsten inte kan tillgodose. Beslutet om utvidgat bilstöd var därför mycket angeläget.

Särskilt anmärkningsvärt var det dock att kostnaderna för samhällets färdtjänst inte vägs mot kostnaderna för ett bilstöd i varje enskilt fall. Om en handikappad vägras bilstöd eftersom han/hon inte har ett arbete men i stället tillerkänns rätt till en betydligt kostsammare färdtjänst innebär detta en förlust. Den s.k. 49-årsgränsen får denna effekt. Det innebär att samhället

tar hänsyn till handikappades egna önskemål och inte heller söker utnyttja tillgängliga resurser optimalt.

Vi anser också att nuvarande inkomstgränser för bilstöd är för snäva. Anskaffningskostnaden för en handikappanpassad bil överstiger vanligen avsevärt kostnaden för ett normalt bilköp. Till det kommer att många på grund av sitt handikapp inte kan använda en billig småbil utan måste välja en dyrare och större.

De kollektiva trafikmedlen skall utvecklas så att tillgängligheten för handikappade ökar. Transportrådet har i uppdrag att utfärda föreskrifter för handikappanpassning av kollektiva färdmedel. Dessvärre kan vi konstatera att rådets föreskrifter inte mer än marginellt ökar tillgängligheten. Som ett exempel kan nämnas att de mer anpassade personvagnarna i SJ inte ger möjligheter för rullstolsbundna att själva kunna nyttja tåg.

Riksfärdtjänstens nuvarande organisation är tungrodd och byråkratisk för alla berörda parter. Översynen av verksamheten bör syfta till att riksfärdtjänsten organiseras så att handikappades möjligheter till längre resor underlättas.

Handikappades kostnader för resor med allmänna färdmedel får inte överstiga andra gruppers. Det gäller alla transportmedel. En kartläggning av handikappades reella kostnader för inrikes resor bör ingå i den aktuella översynen.

Rehabilitering, vård och omsorg

Aktiva åtgärder för att öka möjligheterna till rehabilitering är nödvändiga. Detta gäller inte minst gruppen nyhandikappade. Ansvaret för rehabiliteringsinsatserna åvilar flera olika myndigheter. Samarbetet mellan försäkringskassa, arbetsförmedling, sjukvård och olika handikapporganisationer behöver utvecklas. Över huvud taget är det viktigt att handikappades egna erfarenheter kan påverka rehabiliteringen. Erfarenheter från rehabiliteringsverksamhet i handikapporganisationers regi måste tas tillvara.

Vi anser att sjukvårdshuvudmännen skall ge handikapporganisationernas behandlingsenheter möjligheter att arbeta antingen genom direkt stöd eller genom att landstingen sluter samarbetsavtal med enheterna.

En fråga som betyder mycket för de handikappade är att sjukresorna får räknas in i högkostnadsskyddet för sjukvård och läkemedel. Handikapputredningen bör kunna lämna förslag i denna del.

God tillgång till tekniska hjälpmedel är nödvändig eftersom de styr möjligheterna till eget boende och arbete. Här måste även service av hjälpmedel ske snabbt i de fall de behöver åtgärdas. Det är inte acceptabelt att handikappade får vänta i år på hjälpmedel som är avgörande för deras livskvalité.

Socialtjänstlagen anger att kommunerna har ett absolut ansvar för medborgarnas sociala service. Den kommunala hemtjänsten skall, som vi tidigare framhållit, utgå från att servicetagarnas integritet och självbestämmande bevaras. För många handikappade är det viktigt att själva kunna påverka vem som skall ge servicen och när den skall utföras.

Den snabba avvecklingen av institutionsboende till följd av ny lagstiftning

har ofta gått bra. Men för vissa har utflyttningen inte kommit att motsvaras av en tillräcklig utbyggnad av service. Det finns skäl att understryka att takten i utflyttningen från institutionerna inte får vara så hög att enskilda handikappade kommer i kläm. Det måste klargöras att utflyttning från institution ej får ske om det inte kan antas innebära en förbättring av den handikappades livssituation.

För vissa familjer är möjligheten till personlig vårdare en förutsättning för att såväl familjen som den handikappade skall ha en bra livskvalité. Föräldrar till handikappade barn kan känna sig helt utelämnade och övergivna därför att samhället inte förmår möta deras situation på ett positivt sätt. Den verksamhet som på sina håll nu bedrivs sker dock helt på kommunalt initiativ. Enligt vår mening bör handikapputredningen pröva förutsättningarna för att utveckla denna verksamhet.

F.n. är det inte formellt möjligt att kombinera vårdbidrag med föräldraförsäkringens sjukledighetsregler. Detta innebär en orimlig situation när barnet t.ex. blir akut sjukt. Tyvärr tvingas man ofta lösa frågan på ett oegentligt sätt, t.ex. genom egen sjukskrivning. Enligt vår mening kan man därför, utan ökade kostnader, slopa nuvarande hinder.

Vi anser, mot bakgrund av den diskriminerande verklighet som många handikapp leder till, att handikapputredningen skall pröva formerna för en ombudsmannaverksamhet, vars uppgift skall vara att tillvarata de handikappades rättigheter i förhållande till den diskriminerande attityd de möter på samhällslivets alla olika områden. Till stöd för en sådan ombudsman behövs en särskild lagstiftning.

Fritid och kultur

Tillgängligheten till olika fritids- och kulturaktiviteter är viktig för att ge handikappade en god livskvalité.

Enligt SCB:s undersökning av de handikappades levnadsförhållanden deltar handikappade i liten omfattning i de fritidsaktiviteter och det kulturutbud som finns. Studiecirkelverksamhet som samhället understödjer nyttjas allt för litet av handikappade. Tillgängligheten, ämnesvalet och statsbidragssystemet kan vara några skäl till detta.

Trots uttalade ambitioner kan vi notera att möjligheterna för handikappade att få tillgång till ett rikt och varierat utbud av fritidsaktiviteter är begränsade.

Turistanläggningar är ofta dåligt anpassad för handikappade människor. Även attityderna gentemot handikapp är i vissa fall avvisande. Enligt vår mening är det angeläget att handikappades möjligheter att uppleva nya miljöer, att ha tillgång till turistanläggningar samt att ha tillgång till nödvändig service vid semesterresa prövas och utvecklas.

Information och insyn

Den tekniska utvecklingen inom mediaområdet ger möjligheter att öka tillgängligheten och tillgången på information för handikappade. Tillgång på information och kunskap påverkar direkt möjligheterna till insyn och inflytande för enskilda individer.

Utgivning av taltidningar, särskilda radioutsändningar med nyheter från dagliga tidningar, liksom textade TV-program m.m. är exempel på insatser som successivt måste förbättras och byggas ut. Principen skall vara att information skall vara tillgänglig för alla. Ansvaret för detta måste i första hand läggas på samhället. Ett förstahandsmål bör vara att 50 taltidningar ges ut.

Postens och televerkets service till syn- och hörselskadade är en viktig del i dessa public serviceföretags verksamhet. Det är naturligt att verken eftersträvar rationalitet i sin verksamhet. Det får emellertid inte innebära att tjänster som ljudbrev, texttelefon och nummerupplysning försämras.

Det är viktigt att forskning och utveckling allmänt beaktar de handikappades förutsättningar. Det nya samhälle som växer fram baseras i viktiga avseenden på ny teknik och nya möjligheter. Det kan också innebära nya hinder för människor som redan har problem.

Anslagen till handikapporganisationerna har förstärkts. Vi anser detta vara riktigt med tanke på den informativa och pådrivande funktion som organisationerna har. Det gäller både kontakt med medlemmar och informationsinsatser riktade till en bredare allmänhet och beslutsfattare.

De handikappade – en resurs på arbetsmarknaden

På arbetsmarknaden och i samhällslivet betraktas funktionsnedsättningar vanligen som en belastning snarare än som en tillgång. Det medför att handikappade inte bara måste ha en teoretisk och formell kompetens för olika aktiviteter utan också ofta vara överkvalificerade för att kompensera funktionsnedsättningen. Detta synsätt måste ändras.

Handikappades erfarenheter i vård och rehabilitering kan bättre tas till vara. Det kan ske både genom att handikappade direkt arbetar inom sektorerna eller genom att utveckla omfattande informationssystem från handikappgrupper till vård och rehabiliteringsverksamhet.

I all samhällsplanering är handikappades kunskaper viktiga och en tillgång.

Den tekniska utvecklingen måste styras så att dess positiva effekter kan utnyttjas. Det gäller exempelvis ny datateknik som rätt använd kan sprida arbetstillfällen oavsett boendeform och bostadsort.

Inom kultursektorn är det viktigt att stödja olika kulturformer. Handikappades möjligheter att arbeta som kulturarbetare bör förbättras. Det kan ske bl.a. genom att de stödformer som finns för kulturarbetare i större utsträckning än hittills också kommer sökande med funktionsnedsättningar tillgodo.

Hemställen

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställer vi

{att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om handikappades möjligheter att påverka samhällsplanering.¹}

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om handikappades självbestämmande vad gäller boende och service.

[att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som anförts om kvalitetsfrågorna i skolan och anpassning av läromedlen för handikappade.²]

[att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om handikappades integration i skolan samt behov av särskilda resurser för en god gymnasieutbildning.²]

[att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vikten av statligt stöd till studieförbundens handikappverksamhet.²]

[att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som anförts om handikappades tillgång till arbetsmarknaden.³]

[att riksdagen beslutar slopa taket för lönebidragsanställningar i ideella organisationer.³]

2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som anförts beträffande de centrala ämbetsverkens tillsynsansvar på handikappområdet,

[att riksdagen beslutar att vårdbidrag och ersättning enligt föräldraförsäkringen skall kunna utgå samtidigt enligt det anförda.⁴]

3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som anförts om takten i och förutsättningarna för avinstitutionalisering,

4. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som anförts om eget boende för handikappade och service för livskvalitet,

5. att riksdagen beslutar att hos regeringen begära att handikapputredningens direktiv vidgas enligt det anförda.

Stockholm den 23 januari 1989

Olof Johansson (c)

Karl Erik Olsson (c)

Bertil Fiskesjö (c)

Gunnar Björk (c)

Pär Granstedt (c)

Karin Israelsson (c)

Per-Ola Eriksson (c)

Görel Thurdin (c)

Karin Söder (c)

Gunilla André (c)

Börje Hörnlund (c)

Agne Hansson (c)

Larz Johansson (c)

¹1988/89:Bo524

²1988/89:Ub260

³1988/89:A245

⁴1988/89:Sf306